

Sygn. akt XI W 5548/17

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 maja 2018 roku

Sąd Rejonowy dla Warszawy Śródmieścia w Warszawie XI Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący SSR Aleksandra Smyk

Protokolant Karolina Kowalczyk

w obecności oskarżyciela

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 16 maja 2018 roku

sprawy A. B.

urodzonego (...) w W.

syna C. i L. z domu S.

obwinionego o to, że:

w dniu 08 grudnia 2016 roku około godziny 22:10 w W. przy ul. (...) kierując pojazdem marki H. o nr rej. (...) dokonał postoju na „powierzchni wyłączzonej” P-21,

tj. za wykroczenie z art. 92§1 kw.

I. Obwinionego A. B. uznaje za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu wnioskiem o ukaranie i za to na podstawie art. 92§1 kw w zw. z art. 24§1 i 3 kw wymierza obwinionemu karę grzywny w wysokości 100 (stu) złotych.

II. Zasądza od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 130 (sto trzydzieści) złotych tytułem kosztów sądowych.

Sygn. akt XI W 5548/17

UZASADNIENIE

Na podstawie zebranego w sprawie materiału dowodowego Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 08 grudnia 2016 roku w W. A. B. kierował pojazdem marki H. o numerze rejestracyjnym (...) i około godz. 22:10 zaparkował pojazd po prawej stronie ulicy (...), na wysokości numeru (...) na „powierzchni wyłączzonej”, oznaczonej poziomym znakiem drogowym P-21. Na wysokości tego oznakowania poziomego znajduje się pionowy znak drogowy D-18 „parking” z tabliczką T-30E wskazującą postój kołami przedniej osi pojazdu na chodniku, skośnie do krawężnika. W miejscu, w którym zatrzymał pojazd obwiniony, powierzchnia wyłączona ogranicza częściowo jezdnię i chodnik, na którym znajduje się wydzielony kawałek ziemi z zasadzonym drzewem. Dodatkowo wokół drzewa postawione są barierki.

Powyższy stan faktyczny ustalono na podstawie:

- częściowo wyjaśnień obwinionego A. B. (k. 37v.),
- notatki urzędowej (k. 1),

- dokumentacji fotograficznej (k. 2, 23-24),

- planu organizacji ruchu (k. 34),

oraz innych dowodów zawnioskowanych wnioskiem o ukaranie do przeprowadzenia na rozprawie.

Obwiniony A. B. nie przyznał się do popełnienia czynu zarzucanego mu wnioskiem o ukaranie, ale przyznał się do zaparkowania w miejscu i czasie wskazanym we wniosku o ukaranie. Wyjaśnił, że zaparkował w tym miejscu, gdyż umożliwił mu to znak D-18, który znajduje się tuż przed miejscem, w którym obwiniony zaparkował pojazd. W ocenie obwinionego znak poziomy P-21 „powierzchnia wyłączona” jest w kolizji do znaku pionowego D-18 „parking” umiejscowionego chwilę wcześniej. Zdaniem obwinionego takie oznakowanie jest sprzeczne z przepisami prawa o ruchu drogowym, a w wypadku interpretacji tych znaków, powinno się rozstrzygać na jego korzyść, a więc zastosowanie powinien znaleźć jedynie znak D-18. Ponadto obwiniony wskazał, że jako mieszkaniec ul. (...) ma duże problemy ze znalezieniem miejsca do zaparkowania i wyłączenie jeszcze jednego miejsca do parkowania oraz kolizja pomiędzy wspomnianymi wyżej znakami drogowymi uprawniają go do zaparkowania w miejscu wskazanym we wniosku o ukaranie.

Sąd dał wiarę wyjaśnieniom obwinionego jedynie w tej części, w której potwierdził, iż dnia 08 grudnia 2016 roku zaparkował pojazd na „powierzchni wyłączonej” oznaczonej znakiem drogowym poziomym P-21, albowiem znajdują one potwierdzenie w pozostałym materiale dowodowym zebrany w sprawie, a w szczególności w pełni korespondują z notatką urzędową sporządzoną przez funkcjonariusza Straży Miejskiej, planem organizacji ruchu oraz dokumentacją fotograficzną. W pozostałym zakresie nie zasługują na wiarę, albowiem nie znajdują potwierdzenia w obowiązującym stanie prawnym, są jedynie dowolną, subiektywną, wybiórczą polemiką z przepisami prawa mającą usprawiedliwić niezgodne z przepisami, błędne zachowanie obwinionego.

Na podstawie postępowania dowodowego przeprowadzonego w toku przewodu sądowego oraz po dokonaniu jego analizy wina obwinionego oraz okoliczności popełnienia zarzucanego mu wnioskiem o ukaranie czynu nie budzą wątpliwości.

Bezspornym jest, iż w dniu 08 grudnia 2016 roku około godz. 22:10 w W. przy ul. (...) A. B. nie zastosował się do poziomego znaku drogowego P-21 „powierzchnia wyłączona”, wjeżdżając i zatrzymując swój pojazd w obrębie jego obowiązywania. Okoliczności te wynikają z wyjaśnień obwinionego, jak również dokumentów. Zauważyć należy, iż stan faktyczny w sprawie, odnośnie umiejscowienia znaków drogowych, zarówno poziomych jak i pionowych, jest bezsprzeczny. Znak poziomy P-21 obowiązuje na fragmencie jezdni i chodnika, gdzie znajduje się również ogrodzony kawałek ziemi, na którym zasadzone jest drzewo. Na wysokości obowiązywania znaku P-21 znajduje się pionowy znak drogowy D-18 „parking” z tabliczką T-30E wskazującą postój kołami przedniej osi pojazdu na chodniku, skośnie do krawężnika. W związku z powyższym oczywistym jest, że dozwolonym jest zatrzymanie pojazdu jedynie w sposób określony na znaku pionowym, tam gdzie rozpoczynają się wyznaczone miejsca postojowe. Niezasadnym jest uznanie, iż znak ten umożliwia zatrzymanie pojazdu w każdym miejscu i w każdy sposób byleby nastąpiło to za nim. Skoro za tymże znakiem znajduje się znak poziomy określający powierzchnię wyłączoną, to oznacza to, iż nie jest możliwym zatrzymanie w tym miejscu pojazdu. Obwiniony parkując na powierzchni wyłączonej przy ul. (...) widział na drodze poziomy znak drogowy P-21. Zlekceważył go jednak i pomimo obowiązującego znaku, wjechał na niego i dokonał postoju pojazdu w obrębie jego obowiązywania. Obwiniony twierdził, że zaparkował w tym miejscu, gdyż umożliwił mu to znak D-18. Ponadto w ocenie obwinionego znak poziomy P-21 „powierzchnia wyłączona” jest w kolizji do znaku pionowego D-18 „parking” umiejscowionego chwilę wcześniej. Nie sposób zgodzić się z takim poglądem, gdyż obwiniony myli pojęcia i to co korzystne dostosowuje do sytuacji, w której się znalazł. W pierwszej kolejności należy potwierdzić, iż znak pionowy D-18 „parking” z tabliczką T-30E znajduje się na tej samej wysokości, co znak poziomy P-21 znajdujący się na jezdni. Pierwszy z tych znaków wskazuje na możliwość zaparkowania ukośnie po prawej stronie ul. (...), na wysokości numeru (...), natomiast drugi, znajdujący się na jezdni oznacza powierzchnię wyłączoną i zabrania postoju pojazdu w tym miejscu. Z planu organizacji ruchu jednoznacznie wynika, iż znak D-18 z tabliczką T-30E nie dotyczy obszaru, na którym zaparkował obwiniony. Ten znak wprost wyznacza miejsce do parkowania

na wydzielonej części chodnika oraz umożliwia wjazd na tę część. Pod tym znakiem znajduje się tabliczka, która wskazuje jak należy zaparkować – ukośnie, częściowo na chodniku i częściowo na jezdni. Powierzchnia wyłączona obramowuje natomiast część chodnika i jezdni, gdzie na chodniku znajduje się ogrodzony kawałek ziemi z zasadzonym drzewem, a dodatkowo wokół wspomnianego drzewa znajdują się barierki. Powierzchnia wyłączona okala zarówno to drzewo, jak i częściowo znajduje się na jezdni. Obwiniony nie zaparkował zgodnie ze znakiem D-18 z tabliczką T-30E, gdyż zaparkował pojazd na powierzchni wyłączonej, tuż przed wspomnianym drzewem, dotykając praktycznie umiejscowionej wokół tego drzewa barierki. W ocenie sądu brak jest sprzeczności między znakiem pionowym D-18 a znakiem poziomym P-21, ponieważ nie jest możliwe zaparkowanie pojazdu w sposób wskazany na tabliczce T-30E w miejscu, w którym obwiniony dokonał postoju pojazdu. Powierzchnia wyłączona nie wyklucza się ze znakiem D-18, gdyż znak P-21 ogranicza miejsce, gdzie posadzone jest drzewo, natomiast parking zaczyna się nieznacznie dalej. Należy wskazać, że możliwe było przez obwinionego zastosowanie się do wspomnianego oznakowania, tj. zaparkowanie pojazdu za powierzchnią wyłączoną na wskazanych miejscach do parkowania, o ile oczywiście miejsca te były wolne (znany jest fakt utrudnień w parkowaniu przy ul. (...) w W.).

Zachowanie obwinionego A. B. polegające na tym,

że w dniu 08 grudnia 2016 r. ok. godz. 22:10 w W. przy ul. (...), kierując pojazdem marki H. o numerze rejestracyjnym (...) dokonał postoju na „powierzchni wyłączonej” P-21 w pełni wyczerpuje dyspozycję art. 92§1 kw. Przepis kodeksu wykroczeń penalizuje zachowanie polegające na niestosowaniu się do znaku lub sygnału drogowego albo do sygnału lub polecenia osoby uprawnionej do kierowania ruchem lub do kontroli ruchu drogowego. Przepis ten ma charakter formalny, więc nie wymaga skutku w postaci spowodowania jakiegokolwiek zagrożenia, chodzi natomiast o sam fakt niezastosowania się do znaku drogowego. Znaki drogowe i sygnały drogowe oraz ich znaczenie określa Rozporządzenie Ministrów Infrastruktury oraz Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia 31 lipca 2002 r. w sprawie znaków i sygnałów drogowych (Dz. U. z 2002 r., Nr 170, poz. 1393 ze zm.). W niniejszej sprawie wykroczenie popełnione przez obwinionego A. B. polegało na niezastosowaniu się do znaku drogowego P-21 „powierzchnia wyłączona”. Zgodnie z §90 ust. 5 powyższego Rozporządzenia znak P-21 „powierzchnia wyłączona” oznacza powierzchnię drogi, na którą wjazd i zatrzymanie są zabronione.

Przy wymiarze kary sąd uwzględnił stopień społecznej szkodliwości czynu, który uznał za nieznaczny, miał także na uwadze cele kary w zakresie społecznego oddziaływania oraz cele zapobiegawcze i wychowawcze, które kara ma osiągnąć w stosunku do obwinionego. Uwzględnił również stopień winy, pobudki działania, jak również właściwości, warunki osobiste i majątkowe sprawcy, jego stosunki rodzinne, sposób życia przed popełnieniem wykroczenia i zachowanie się po jego popełnieniu. A. B. jest żonaty, nie ma osób na utrzymaniu, pracuje w I. P., osiąga miesięczny dochód w kwocie 3400-3500 zł, nie był uprzednio karany za przestępstwa (k. 31) ani za wykroczenia (k. 32). Mając zatem na uwadze charakter i okoliczności czynu, w tym szczególną charakterystykę natężenia ruchu w Ś. oraz możliwości parkowania tam pojazdów samochodowych, zdaniem sądu kara grzywny w wysokości 100 złotych orzeczona na podstawie art. 92§1 kw w zw. z art. 24§1 i 3 kw będzie odpowiednią sankcją karną za czyn przez obwinionego popełniony oraz sprawi, iż będzie w przyszłości przestrzegał porządku prawnego i więcej wykroczeń nie popełni. Orzeczona kara będzie sprawiedliwa w odbiorze społecznym i odniesie pożądane skutki w zakresie prewencji ogólnej, a także spełni cele zapobiegawcze i wychowawcze, jakie kara ma w stosunku do obwinionego osiągnąć.

O kosztach sądowych orzeczono na podstawie art. 119§1 kpw i określono ich wysokość na kwotę 130 zł zasądzając je od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa. Zryczałtowane wydatki w niniejszej sprawie zgodnie z §3 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 grudnia 2017 r. w sprawie wysokości zryczałtowanych wydatków postępowania oraz wysokości opłaty za wniesienie wniosku o wznowienie postępowania w sprawach o wykroczenia (Dz. U. z dnia 29 grudnia 2017 r., poz. 2467) wyniosły bowiem 100 złotych, zaś opłata – na podstawie art. 3 ust. 1 w zw. z art. 21 pkt 2 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. z 1983 r., Nr 49, poz. 223 j.t. ze zmianami) – 30 złotych. Powyższe rozstrzygnięcie oparto na treści art. 5 ustawy z dnia 09 listopada 2017 r. o zmianie ustawy – Kodeks postępowania w sprawach o wykroczenia oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z dnia 21 grudnia 2017 r., poz. 2400) – czynności wyjaśniające zakończone przez dniem wejścia w życie ustawy.